

БРАД ТОР

НЕОБЯВЕНА ВОЙНА

Act of War

Copyright © 2014 by Brad Thor

All rights reserved

© Емилия Карастойчева, превод от английски

© Димитър Стоянов-Димó, худ. оформление на корицата

© Издателство ЕРА, София, 2015

ISBN 978-954-389-329-4

Книгите на ЕРА търсете на
www.erabooks.net

**БРАД
ТОР
НЕОБЯВЕНА
ВОЙНА**

ЕРА

*На Емили Бестлър – най-страхотният редактор
и издател на света. Благодаря ти за всичко.*

Нека спи. Защото пробуди ли се, драконът ще разтърси света.

Наполеон Бонапарт

Пролог

Хонконг Преди седмица

Въздухът гъстееше от влага. Потискаща влага. Типично за сезона на мусоните. Излезеш ли навън, все едно влизаш в сауна. Преди да измине половин пресечка, мъжът плувна в пот. На кръстовището дрехите му вече лепнеха по тялото. Глокът, затъкнат зад десния му хълбок, се хлъзгаше от пот.

Оръжие, пари и високотехнологично оборудване. Като във филм. Само че не беше филм, а действителност.

Мъжът свърна надясно и тръгна към открития пазар, който изглеждаше сякаш е гръмнала кола бомба, натъпкана с кутии неонова боя. Всичко, дори пъстроцветните птици в невъзможно тесните клетки, грееше с агресивна яркост. Миризмите се движеха в диапазона от джинджифил и чесън до зловонното олио, което уличните готвачи изгребваха от филтрите за мазнина на ресторантите.

Имаше ръждясали ведре с живи раци, кофи със змиорки, плитки корита с вода, пълни с риба. Мъже и жени се пазаряха за портокали и чушки, сурово свинско и пилета.

Като пролетен ручей от стопен сняг, лъкатушеш по пресъхнало каменисто речно корито, Кен Хармън си проправяше път край сергиите. Не спираше поглед върху нищо, ала виждаше всичко – всяка запалена цигара, всеки вдигнат вестник, всеки клетъчен телефон. Врявата нахлуваше като какофония в ушите му, които разпознаваха отделните звуци, анализираха ги, сортираха ги и ги складираха.

Движенията на тялото му и работата на сетивата му се извършваха със спокойна, професионална пестеливост. ЦРУ не беше го изпратило в Хонконг да се паникьосва. Всъщност го бе изпратило в Хонконг именно защото не се паникьосваше. Във Вашингтон вече имаше достатъчно паника плюс репатрираното тяло на Дейвид Кейхил.

Кейхил бе агент под прикритие на Управлението в Шанхай. Синьокръвен тип от Бръшляновата лига, познавал правилните хора и посещавал правилните партита. Виждаше нещата в черно и бяло. Сивите нюанси бяха за професионалните лъжци – дипломати и мъже, на които им липсват топки да нарекат злото по име, когато го видят. Според Кейхил по света имаше много зло – особено в Китай. Затова бе научил езика и настоя да го изпатят там.

Като агент, опериращ под „неофициално прикритие“, Кейхил нямаше дипломатически имунитет както другите шпиони на ЦРУ в посолствата и консулствата. Беше „къртица“, истински „таен“ агент. И го биваше много. В Китай бе изградил силна мрежа с информатори в Китайската комунистическа партия, Народноосвободителната армия и дори китайските разузнавателни служби.

Чрез контактите си Кейхил бе надушил нещо, представляващо сериозна заплаха за сигурността

на Съединените щати. После, по време на среднощна среща с една от топ информаторките си, паднал мъртъв, поразен от сърдечен удар.

Информаторката била диджей от Шанхай на име Минся. Партилата ѝ били прочути в цял Китай. Знаменитости, наркотици, красиви жени – имало от всичко. И именно благодарение на партилата се добирала до кръговете на богатите и могъщите.

Но си имала неприятности и те я довели при Кейхил. След смъртта му обаче Минся потънала вдън земя. ЦРУ не я открило никъде. Искало отговори и я търсело под дърво и камък. След две седмици тя се появила отново на белия свят – посредством канала за извънредна комуникация, създаден от Кейхил за нея: платформа за съобщения в затънтен форум, наблюдаван от Лангли. След изчезването ѝ обаче в ЦРУ се развихрили догадки. Разкрили ли са я китайците? Изгорял ли е Кейхил? Замесена ли е в смъртта му? Клопка ли са му поставили?

Тя твърдеше, че има информация за унищожителна атака, подготвяна срещу САЩ, но никой не знаеше дали да ѝ вярват. Управлението се нуждаеше отчаяно от сведения. Ето защо извикаха Кен Хармън.

Хармън не бе лустросан възпитаник на Бръшляновата лига като Кейхил. Беше висок, с фигура като тухлен нужник и не посещаваше лъскави парти. Обикновено пиеше сам в долнопробни барове в тъмни улички из най-пъклените места по света. С две думи – жилав мъж с малко обвързаности и само една цел. Натиснеше ли някой някъде паник бутона, се появяваше Хармън.

Реши да се срещне с информаторката в Хонконг – по-благоуразумно от Шанхай и по-безопасно от Пекин, особено за бял мъж.

Избра кафене – претъпкан „Старбъкс“ с подходяща смесица от клиенти – китайци и англоезични. Хората говореха по мобилните си телефони и натискаха клавиатури. Имаха слушалки в ушите и слушаха музика или гледаха видео на устройствата си. „Какво се е случило с кафето и вестника, по дяволите?“, помисли си Хармън.

Имаше преден и заден вход – тоест два изхода; три, ако се брой прозорецът в женската тоалетна, водещ към тясна вентилационна шахта. Мъжката тоалетна беше ковчег. Нямаше път за бягство, ако те приклепят там. Хармън не възнамеряваше да го приклепват.

Из квартала обикаляха агенти – той самият забеляза двамина: твърде изваяни и твърде изтупани. Мускули на Управлението, бивши кадри на отдела за специални операции. Отлични стрелци, изключително подходящи да са в екипа ти, ако нещата се объркат, но се набиваха прекалено много на очи. Хармън настоя да не му тропосват бавачки. Очевидно не бяха взели предвид молбата му.

Предложи също да купят на жената самолетен билет и да проведе срещата в приятното анонимно фоайе на хонконгското международно летище. Контролирана обстановка, където по-трудно се вкарват оръжия. По-лесно се забелязват проблемите, преди да те сполетят. Съвети от наръчника „101 шпионски правила“. И тук удари на камък.

В Лангли решиха, че летището е прекалено контролирана среда и следователно китайците лесно ще наклонят везните в своя полза. ЦРУ настоя за обществено място с множество маршрути за евакуация. Бяха подготвили коли, обезопасени къщи, дрихи за преобличане, фалшиви паспорти и дори катер.

Бяха обмислили всеки непредвиден случай – ето колко бяха притеснени.

Хармън влезе в кафенето и огледа помещението. Климатикът създаваше усещане, че е включен към бутилка чист кислород. Хармън взе книжна салфетка и се избърса, като започна от темето на избърснатата си глава и стигна чак до края на дебелия си врат. Поръча си кутийка „Кока-кола“ без лед. Бе научил по трудния начин да избягва кубчетата лед в чужбина.

Плати в брой, отиде с кутийката до плота за самообслужване, взе няколко неща и избра маса далеч от витрината, но не толкова далеч, та да не вижда входа и какво става на улицата.

Не носеше електроника. Нямаше лаптоп, мобилен телефон, радиоприемник. Не носеше лични документи. Освен едрокалибрения „Глок“, резервни пълнители и нож у него нямаше нищо, което да го свърже с каквото и да било, когото и да било и където и да било. Така работеха професионалистите.

Извади дребна касова бележка от джоба си и я сгъна във формата, каквато Минся бе уведомена да търси. Сърце. Умееше да прави лебеди, разбира се, но всички го умееха. Първата фигурка, която се учи. Обикновено правеше сърца, когато се срещаше с информаторки. За да е по-различно. На някои им харесваше. На други – не. На него му беше все едно. Сърцето си е сърце.

Остави фигурката върху бяла салфетка – виждаше се, но не натрапчиво и не от улицата. Всъщност би го забелязал само някой, който минава край масата на път за женската тоалетна – при това ако е бдителен.

Жената дойде след час и забави крачка, заобикаляйки масата. Нищо особено, но достатъчно да му покаже, че го е видяла.

Докато Минся беше в тоалетната, Хармън огледа кафенето и улицата отвън. Отпиваше от втората си кутийка „Кока-кола“ и прелистваше безплатно туристическо списание, с каквито бяха пълни всички кафенета и ресторанти за бързо хранене в Хонконг.

Минся излезе от тоалетната и мина отново покрай масата му. Сърцето стоеше самотно. Салфетката я нямаше. „Чисто е.“ Нямаше опашка. Беше безопасно да седне. Тя си поръча чай и се настани до съседната маса.

Изглеждаше по-привлекателна, отколкото на снимката, приложена към досието ѝ. Хармън разбираше защо Кейхил я е вербувал. Според досието Минся имаше роднини, които се нуждаеха от пари. Винаги имаха роднини. Хармън не се интересуваше от тях. Не бе дошъл тук да я сваля, а да я разпита и ако е необходимо, да я изведе от Китай. Радваше се, че говори английски.

Минся бръкна в дамската си чанта и извади очилата, които Кейхил ѝ беше дал. Сложи ги на пейката между тях.

Преди да отпътува от САЩ, му бяха показали как се използват. Не се впечатли, но бяха по-добри от предишните версии, разработени от Гугъл за Управлението. Прожекторът с размерите на тухличка от „Лего“ бе сменен с друг колкото винтче. Въпреки това очилата бяха твърде високотехнологични за вкуса му.

Все пак бяха по-добро средство за обмен на информация от размяна на куфарчета под масата или на пликосе, пълни с доклади и снимки. Очилата има-

ха и бутон за изтриване, с който с едно натискане се заличаваха всички данни, ако изникнеше опасност да попаднат във вражески ръце.

Хармън ги сложи и се престори, че чете съсредоточено списанието.

Докато информацията течеше от вътрешната страна на лещите, съзнанието му започна да свързва точките.

– Сигурна ли си? – попита той.

– Да – отговори Минся.

Само нейната дума, разбира се, не им бе достатъчна. Потвърдят ли се сведенията обаче, САЩ щяха да бъдат в беда. Сериозна беда.

– Непрекъснато се показва нещо на китайски? – каза той. – Сюе Лун?

– Кодовото название на операцията.

– Какво значи?

– Митично създание, носещо според китайците мрак, студ и смърт.

– Как се превежда?

– На английски може да се нарече Снежен дракон.